

Bianca Mastebroek
met illustraties van Andrea Kruis

Koekjes en verhalen

een kerstverhaal

delubas

It's Christmas time...'

De muziek galmt door het huis. Sanne stamp de trap af. 'Kan het wat zachter?'

In de woonkamer is mama druk met dozen vol slingers en lampjes. 'Ben je daar eindelijk? Ik heb al drie keer geroepen. Help je mee de kerstboom te versieren?'

'Nee.'

Mama fronst. 'Nee?'

'Je hoort me toch.'

Mama draait de muziek zachter. 'We zetten altijd samen de kerstboom op de zaterdag voor kerst.'

Sanne steekt haar neus de lucht in. 'Nu dus niet. Zo geen zin in kerst.'

'Hoe kan dat nou?'

'Wat denk je zelf?' Sanne draait zich om en wil terug naar haar kamer lopen.

Maar mama pakt haar bij de arm. 'Wat is er?'

'Gewoon...'. Samen met de tranen komt het eruit: 'Ik vind het niet leuk dat jij weer moet werken met kerst. Dat ik wéér naar opa en oma moet. Waarom kunnen wij niet één keer samen kerst vieren?'

Mama drukt haar tegen zich aan. 'Hoe moeten de ouderen in bed komen als ik niet ga werken? Van wie krijgen ze hun medicijnen?'

Dat kan me niets schelen, denkt Sanne.

'En wij brunchen toch samen op eerste kerstdag?'

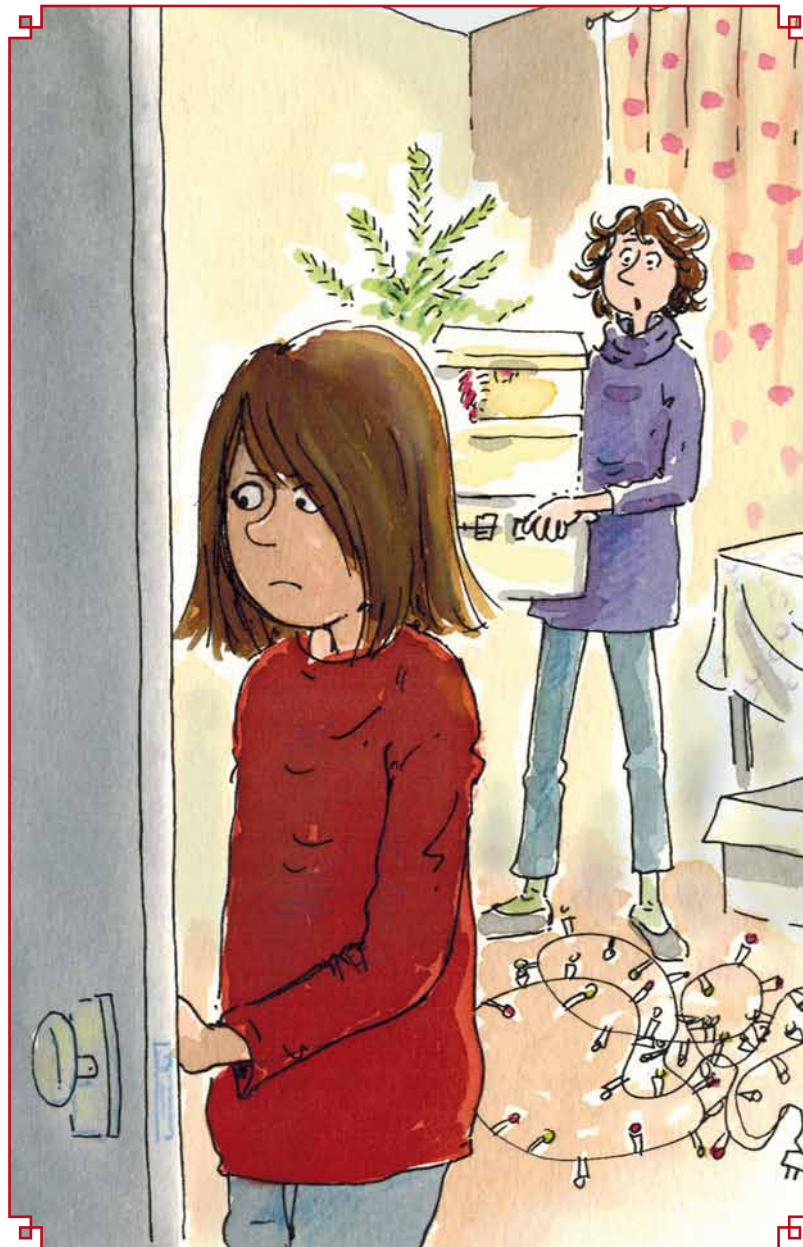
Ja, terwijl mama de hele tijd op haar horloge kijkt om niet te laat te komen op haar werk.

'Opa en oma gaan het daarna gezellig maken met jou.'

Het is niet gezellig, want mama is er niet bij, snapt ze dat niet?'

'Ik blijf liever in mijn eentje thuis.'

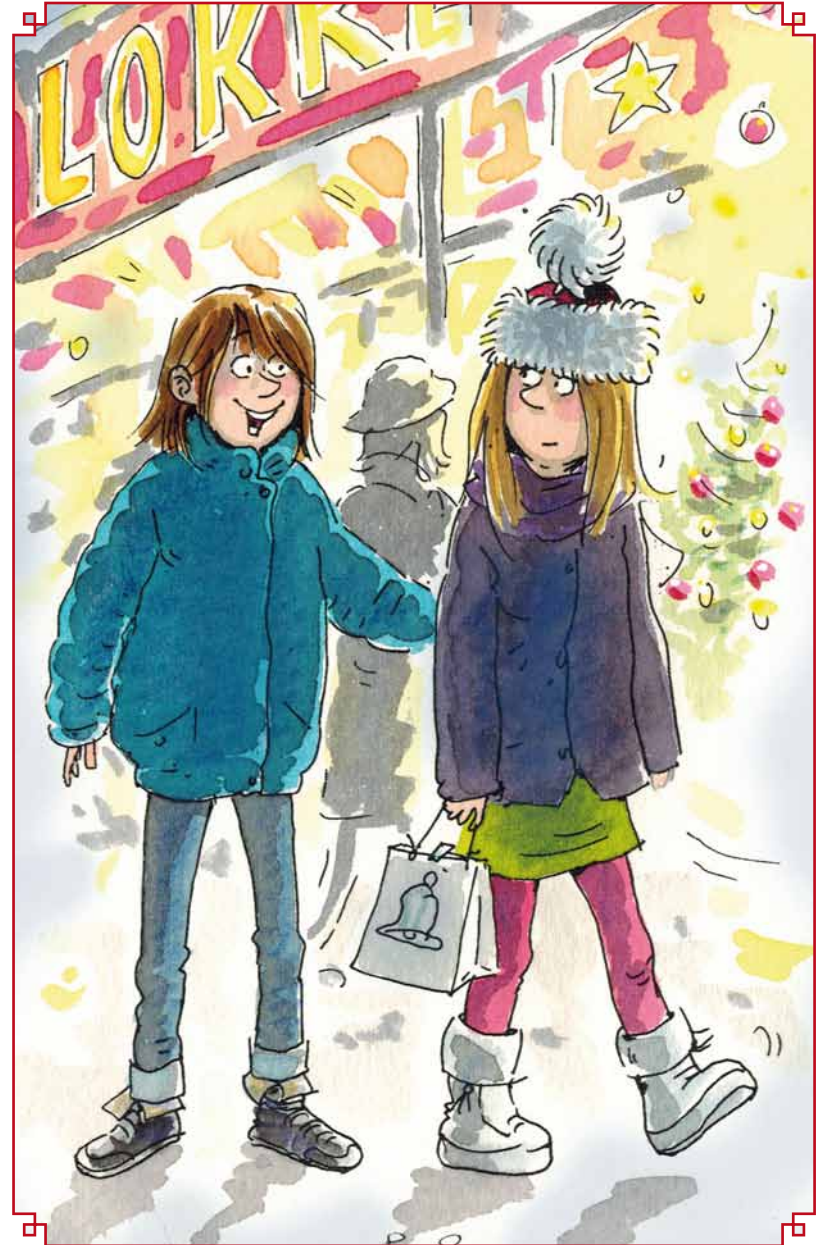
'En wat moet ik dan tegen opa en oma zeggen? Kerst vier je samen.'

‘Hoor wie het zegt.’ Sanne vlucht weg.
‘Je gaat de kerst niet voor opa en oma verpesten!’
Met een knal gooit Sanne haar slaapkamerdeur dicht. Kerst is al verpest.
Daar hoeft zij niets meer voor te doen.

Jingle bells, jingle bells...’ zingt Floor.
Sanne geeft haar vriendin een nijdige blik. ‘Doe niet zo vrolijk.’
‘Doe niet zo chagrijnig. We hebben vakantie! Het is bijna kerst en er ligt
sneeuw. Wat wil je nog meer?’
Kerst met mijn moeder vieren, denkt Sanne, maar ze zegt: ‘Verplicht gezellig
doen, je volstoppen en zogenaamd blij zijn met stomme cadeautjes.’
‘Ik ga léúke cadeautjes kopen en jij gaat helpen die te scoren.’
Nou, denkt Sanne, ik ben niet van plan om iets voor mama of opa en oma
te kopen. Ze slentert achter Floor aan door het winkelcentrum. Overal kerst-
muziek, sneeuwpoppen, rendieren en vrolijke mensen. Bah! Kerst is het
stomste feest van het jaar.
Behalve als... Ze grijpt Floors winterjas. ‘Mag ik kerst bij jullie vieren?’
Floor kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Wil je dat?’
‘Ja!’
‘Dat zou best gezellig zijn.’ Floor lacht. ‘Als ik thuis ben, vraag ik het meteen.’
Sanne kan niet wachten!

All I want for Christmas is you...’ zingt Floor aan de telefoon.
‘Mag het?’ Sanne voelt de hoop als een rollende sneeuwbal groter
en groter worden.
‘Het spijt me,’ zegt Floor met een zucht. ‘Mijn ouders willen met het gezin
alleen zijn. Flauw hè?’
De sneeuwbal spat in Sannes gezicht uit elkaar. Ze mompelt een doei en

smijt de telefoon van zich af. Met een zwaai maait ze alle papieren en boeken van haar bureau op de grond. Nét als haar kamerdeur opengaat.

‘Sanne, ik ga zo boodschappen doe...’ Mama valt stil. ‘Wat is dit?’

‘Ik haat kerst! Ik wil niet naar opa en oma! Kan ik niet met jou mee naar je werk?’

‘Nee meisje, met kerst gaat dat niet. We moeten voor het kerstmaal zorgen en daarna willen veel mensen naar de wc of naar bed. Ik ben de hele avond aan het rennen, want met de feestdagen hebben we altijd te weinig personeel. Maar... ga morgen mee, dan kun je onze vrijwilligster helpen.’

Alsof ze daar zin in heeft! Ze heeft nergens meer zin in. Zelfs niet om morgen naar Floor te gaan.

‘Nee, ik blijf thuis.’

‘Niets daarvan,’ zegt mama strijdlustig. ‘Morgen ga je met me mee.’

Geen huisarrest, maar verzorgingshuisarrest, denkt Sanne. Had ik mijn grote mond maar gehouden.

Last Christmas I gave you my heart...’

Mama blèrt mee met de radio en draait een woonwijk in. Sanne is hier eerder geweest, maar alles ziet er anders uit met de sneeuw, lampjes en kerstversiering.

Mama parkeert de auto bij Verzorgingscentrum Horizon. Binnen groet ze een aantal ouderen die bij elkaar zitten in een grote woonkamer. Een vrouw deelt koffie en koekjes rond. ‘Dit is Evelien, onze vrijwilligster, maar zij komt niet met kerst.’

Nee, die viert vast kerst met haar gezin, die stopt haar kinderen niet weg bij opa en oma, denkt Sanne.

‘We zijn dan maar met drie mensen om iedereen te helpen. Dan hebben we amper tijd voor koffie of een praatje, terwijl kerst voor veel ouderen een eenzame tijd is.’

Sanne haalt haar schouders op.

‘Maar vandaag ben jij er. Vraag maar aan Evelien wat je kunt doen. Ik moet nu medicijnen rondbrengen. Tot straks.’ Mama laat haar achter bij Evelien.

‘Weet je wat geweldig zou zijn?’ vraagt Evelien. ‘Als jij met mevrouw Veenstra koekjes zou willen bakken. Dat is haar grote hobby, maar haar handen doen te veel pijn door de reuma. Als ik in mijn eentje ben, heb ik geen tijd om haar te helpen en ze heeft verder niemand.’

‘Best,’ zegt Sanne.

Evelien haalt ingrediënten in de grote keuken en neemt haar mee naar de eerste etage. Daar klopt ze op de deur van kamer 114. Een oude vrouw met een rollator doet open.

‘Mevrouw Veenstra, ik heb een verrassing voor u. Dit is Sanne en zij wil samen met u koekjes bakken.’

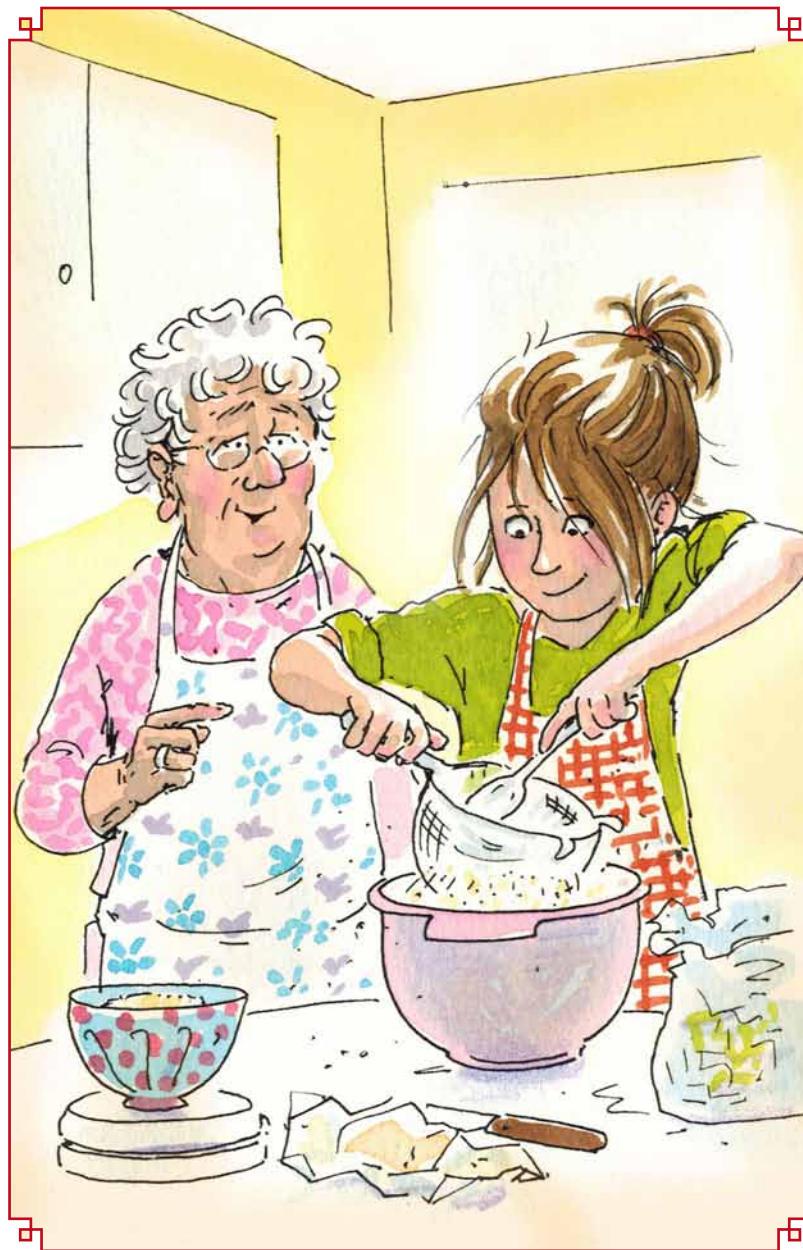
In het rimpelige gezicht van mevrouw Veenstra verschijnt een brede lach. ‘Is dat waar?’ Haar stem lijkt te huppelen. ‘Kom binnen, kind, dan leer ik je mijn geheime recept.’

Sanne neemt de ingrediënten over van Evelien. De kleine kamer staat vol prulletjes en lijstjes, maar nergens een kerstboom, kerststal of kerststukje. Misschien houdt zij ook niet van kerst, denkt Sanne en meteen vindt ze de oude vrouw aardig.

Ze gaan samen aan de slag: mevrouw Veenstra deelt orders uit en Sanne mengt en kneedt. Als ze een mooi deeg heeft, wijst mevrouw Veenstra met haar trillende hand naar het bovenste keukenkastje. ‘Daar zijn de vormpjes weggestopt, zal ik een zuster roepen?’

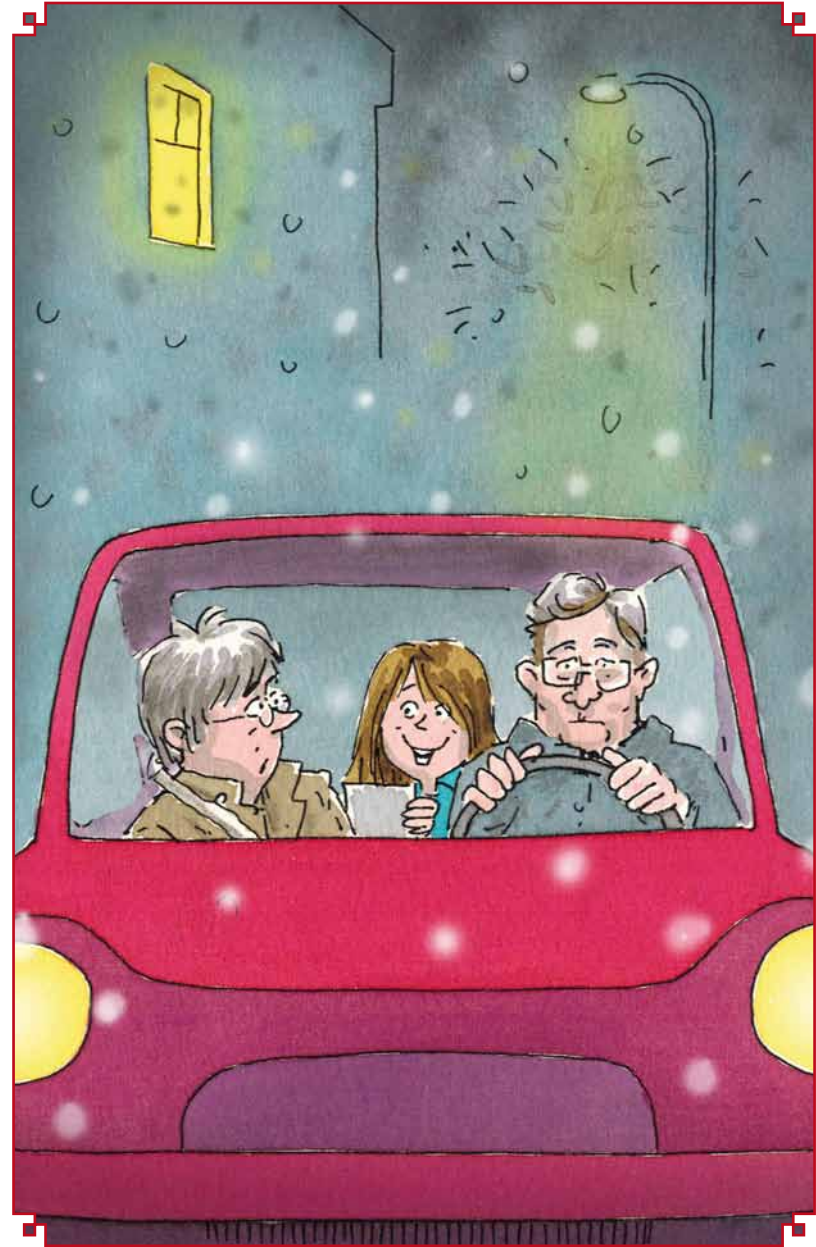
‘Dat hoeft niet,’ zegt Sanne stoer. ‘Als ik op een stoel mag staan, kan ik er wel bij.’ Ze sleept en klimt en vindt een kartonnen doos met metalen bakvormpjes. Kerstbomen, kerstkransjes en sneeuwpoppen.

‘Ik dacht dat u niet van kerst hield,’ zegt ze.

‘Kind toch, kerst is het mooiste feest van het jaar. Een tijd om samen te zijn met degenen van wie je houdt. Maar alle mensen van wie ik houd, zijn dood.’
‘Wat erg!’ roept Sanne.
‘Voor mij hoeft kerst niet meer. Ik ga zelfs niet naar het kerstmaal hier. Maar jij moet ervan genieten. Daarom mag jij de koekjes straks mee naar huis nemen. Om ze te delen met de mensen van wie je houdt.’
Dat is wel heel lief en zielig tegelijk, denkt Sanne.
‘En u dan?’
‘Ik heb een fantastische middag gehad, dankzij jou. Die koekjes zijn mijn bedankje.’
Sanne wil iets terugdoen voor mevrouw Veenstra. Langzaam rijst er een plan in haar hoofd.

‘Silent night, holy night...’
Oma neuriet mee, terwijl Sanne de laatste kruimels chocoladetaart weg kauwt. ‘Het was heerlijk, maar nu wil ik graag gaan.’
‘Mogen we dan eindelijk weten waar we naartoe gaan? Je hebt ons nieuwsgierig gemaakt aan de telefoon,’ zegt opa. ‘Geheimzinnig hoor, een uitje in plaats van cadeautjes onder de boom!’
‘Kerst draait niet om cadeautjes.’ Sanne pakt de routebeschrijving uit het voorvak van haar weekendtas, hangt de overvolle tas over haar schouder en wacht ongeduldig tot opa en oma klaar zijn.
Als ze in de auto zitten, wijst zij de weg.
Halverwege zegt opa: ‘Ik weet waar we heengaan! Naar je moeders werk.’
Oma draait zich half om in de voorstoel. ‘Ik weet niet of je moeder dit een leuke verrassing vindt, Sanne.’
‘We gaan ook niet voor mama. Wij gaan naar mevrouw Veenstra. Die heeft niemand meer. Dus ik dacht: wij gaan haar gezelschap houden.’

‘Meisje toch,’ roept oma uit, ‘dat is erg lief van je.’
‘Maar zit mevrouw Veenstra op ons te wachten?’ vraagt opa.
‘Dat denk ik wel.’ Dat hoopt ze toch echt! Maar Sanne vindt het best spannend om aan te kloppen bij kamer 114. Wat als mevrouw Veenstra geen bezoek wil? Dan staat ze hier met de verrassing in haar tas.
Gelukkig, de deur gaat open.
‘Ja?’
‘Hallo mevrouw Veenstra, herinnert u zich mij? U zei dat ik moest genieten van de kerst. Dat kan ik niet als u hier alleen zit. Dit zijn mijn opa en oma. Mogen we vanavond kerst bij u vieren?’
Mevrouw Veenstra kijkt hen verbaasd aan.
‘Maar... ik heb helemaal niets in huis. Niet eens een kerstboom.’
‘Geen probleem.’ Sanne wurmt zich langs mevrouw Veenstra naar binnen.
‘Kijk eens wat ik heb?’ Uit haar tas tovert ze een kunstkerstboompje, met ballen en lampjes.
Ze heeft het gekocht van haar zakgeld. Zodra ze de stekker in het stopcontact doet, wordt het gezellig in de kamer.
Mevrouw Veenstra slaat haar handen voor haar mond. ‘Kind toch, dat had je niet hoeven doen. Ik heb niets voor jou.’
‘Ik heb toch al koekjes gehad?’
Mevrouw Veenstra gaat naast de kerstboom zitten. ‘Wat een mooi cadeau!’ Dankbaar kijkt ze Sanne aan. ‘Vroeger hadden wij geen geld voor kerstcadeaus. Dan gaven wij elkaar een verhaal bij de kerstboom. Ik zou jou ook graag een verhaal willen geven.’
Sanne lacht. ‘Wat een goed idee! Want ik had geen cadeau gekocht voor opa en oma.’ Omdat ze boos was. Daar heeft ze nu best spijt van. ‘Dan krijgen zij van mij een verhaal bij de boom.’
‘Ik wil ook een verhaal vertellen,’ zeggen opa en oma tegelijk.

Mevrouw Veenstra vertelt een spannend avontuur dat zij en haar man beleefden toen ze met hun boot door Nederland voeren. Daarna vertelt Sanne over de leukste dag op school dit jaar. Opa biecht op dat hij ooit iets heel stouts heeft gedaan tijdens de kerstmis. Oma kijkt hem liefdevol aan. 'Dan zal ik jullie nu vertellen hoe ik de liefde van mijn leven ontmoet heb.'

Net als oma klaar is, wordt er op de deur geklopt. 'Mevrouw Veenstra, het is bijna elf uur, ik kom uw steunkousen uittrekken.'

'Mama!'

Met grote ogen komt mama binnen. 'Wat doen jullie hier?'

'Mij de mooiste kerst sinds jaren bezorgen,' zegt mevrouw Veenstra. 'U heeft een geweldige dochter.'

'We waren elkaar cadeauperhalen aan het vertellen, mama. Heb jij tijd voor één verhaal?'

Mama drukt haar lippen op elkaar. 'Ach wat ook,' zegt ze dan. 'Het is kerst. En mijn dienst zit er bijna op, mevrouw Veenstra is de laatste cliënt voor vanavond.'

Als mama aan haar verhaal begint, voelt Sanne zich vanbinnen helemaal warm worden. Mevrouw Veenstra heeft gelijk, denkt ze, dit is de mooiste kerst sinds jaren!

© Uitgeverij Delubas, Drunen

www.delubas.nl

Auteur: Bianca Mastenbroek | Illustrator: Andrea Kruis
Redactie: Anneriek van Heugten | Vormgeving: Carla van Dijk

Alle rechten voorbehouden.

